

**Vereniging
Nederlands Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

**Nieuwsbrief
19^e jaargang nr. 63 - juni 2019**

Colofon

De doelstelling van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 is het bevorderen van de onderlinge contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse Krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Het in de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van die militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van, ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden. De Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen is aangesloten bij het Veteranenplatform.

Beschermheer, tevens adviseur:

Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.,
Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen.

Algemeen adviseur: Kolonel L. Habraken b.d.
Voorheen directeur van het Veteraneninstituut.

Lid van verdienste:

J. Peperkamp, H. Vos en A.J. Bouterse

Ereleden:

A.S. Poortvliet
H.P. Willemsen
D. Willemsen-Hens
A. Dielemans
C. Aarts

Bestuur:

M.P. Leijs, voorzitter en défiles Wageningen en NLVD (Oosterhout)
C. Drost, secretaris (Koog a/d/Zaan),
J.H. van Hensbergen, penningmeester (Arnhem),
C. van Vliet, organisatie Reünie (Winkel),
A. Dielemans, organisatie Nieuwjaarsreceptie (Roosendaal),

Contact

Secretariaat: C. Drost
Brouwersveld 2, 1541 PG Koog a/d/Zaan, tel. 075-6160779 mob. 06-22332531
E-mail: info@vnngm.nl

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen
Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem, telefoon 06-53199548
E-mail: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hier vantevoren toestemming voor is verleend en duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties tenzij anders vermeld. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur en/of redactie weer. Bestuur en/of redactie kunnen daarom niet aansprakelijk worden gesteld voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De redactie behoudt zich het recht voor artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 64:
01 oktober 2019**

Van de voorzitter.

Sobats

Het is weer zover, de tweede nieuwsbrief van 2019.

In de voorbije maanden hebben er enkele belangrijke en minder belangrijke zaken plaats gevonden.

We hebben volop genoten van onze twee reüniedagen in 't Harde. Het was leuk, goeie sfeer en super gezellig en ook weer genoten van Sgt. Wilsons's Army Show met de "jonge zangeressen"

Wist U dat de eerste reünie 40 jaar geleden gehouden werd in de Trip van Zoutdlandt kazerne in Breda. Er waren toen 300 leden aanwezig. Dit is wel 40 jaar geleden. Waar blijft de tijd mannen.

In mijn welkomstwoord heb ik gevraagd wie er toen ook al bij was. Er gingen wat handen omhoog, op donderdag meer dan op woensdag maar veel waren het er niet.

Duidelijk was te zien dat het aantal deelnemers aan het teruglopen is: op woensdag waren er 310 leden en op donderdag 170. Over twee reünie dagen gemeten zitten we beneden de 500 deelnemers. Dat kan betekenen dat volgend jaar de reünie voor het laatst op twee dagen plaats vindt en wel op 22 en 23 april en dan vanaf 2021 op één dag. Ik zeg duidelijk kan want we bekijken het per jaar.

Het tweede evenement dit jaar was het Bevrijdingsdefilé in Wageningen. Het was koud en nat kortom bagger weer alleen tijdens het defilé was het droog en scheen de zon. Het aantal deelnemers was wat aan de lage kant. Mogelijke oorzaken, het slechte weer en zondag. Opgegeven hadden zich 36 leden waarvan 27 voor het defilé. We liepen er strak bij wat duidelijk te zien was op TV Gelderland (zie de foto elders in dit nummer). Al met al een leuke dag.

Het derde evenement, waarschijnlijk het belangrijkste, was onze Algemene Ledenvergadering op donderdag 16 mei in Ermelo. Zoals U weet legt het bestuur dan rekening en verantwoording af aan de leden over het gevoerde beleid van 2018. De opkomst was laag te noemen 19 leden excl. de 4 bestuursleden. Overigens is dit een probleem waar alle verenigingen mee worstelen of het nu veteranenverenigingen zijn of sportverenigingen het maakt niet uit. Uitzondering daargelaten.

Nu gaan we ons opmaken voor de Nederlandse Veteranendag op zaterdag 29 juni. Tot heden hebben we 254 aanmeldingen, 75 voor het defilé, 22 voor een voertuig en 111 voor de tribune. Een fijne en gezellige veteranen dag toegewenst.

Met veteranengroet,

Uw voorzitter Rinus Leijts

Inhoudsopgave

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden

pag. 03 t/m 20

Het was elke keer weer, inpakken en wegwezen

pag. 03 t/m 07

Ik wil gewoon erkenning, dat is wat ik wil

pag. 08 t/m 12

Doorgeven van vrijheid

pag. 12 t/m 13

reünie met een feestelijk tintje

pag. 14 t/m 16

Bevrijdingsfestival 5 mei

pag. 17

Van het bestuur

pag. 20 t/m 21

Wij gedenken / Welkom aan onze nieuwe leden

pag. 20

Van de redactie

pag. 21

Handleiding downloaden foto's van de reünie

pag. 22

Marinier Gerrit van den Akker

"Het was elke keer weer, inpakken en wegwezen."

door Ed van Tuijl

Hoek van Holland - Gerrit van den Akker werd geboren in Monster, groeide op in 's Gravenzande en werd na zijn trouwen met Gre, in Hoek van Holland een echte Hoekenees. Geen wonder dat hij bij de keuring voor het vervullen van zijn dienstplicht kenbaar had gemaakt wel bij de marine te willen.

Hij was immers een kind van de zee. In Monster en 's-Gravenzande kon hij, bij wijze van spreken, voor het slapen gaan de Noordzee horen ruisen. Een beter slaapmiddel bestaat er niet.

Dat hij bij de marine wilde, hadden ze bij Defensie goed gehoord. Maar een beetje anders geïnterpreteerd. Hij kreeg een extra keuring. Om marinier te worden.

"Ho", sputterde Gerrit tegen, "Ik bedoelde varen op een schip."

Dat werd afgedaan met de opmerking: "Mariniers dat is ook marine. Dus niet zeuren."

Kortom, Van den Akker zweeg verder stil toen hij op 1 november 1960 opkwam in Doorn. En toen hij na zijn opleiding met een hele ploeg naar Curaçao vertrok, zeurde hij allang niet meer. Want het leven in de West was voor een marinier meer dan goed uit te houden.

"Ik ging daar voor vijftien maanden naar toe. Op 6 april 1961 vertrokken we met de Prins der Nederlanden van de KNSM vanuit Amsterdam via Southampton, Barbados, Trinidad, en Venezuela naar de Antillen. Een supermooie reis. Op Curaçao lag voor de komende maanden mijn toekomst.

En het werd helemaal gezellig toen ik in november marinier tweede klas werd. Dus meer geld in het handje.

Ik behoorde, om het even officieel te duiden, tot het 1e Verpel als geweer-schutter 2de gewoergroep van het 22ste Inco."

Gerrit draaide zijn diensten en zijn eerste jaar verliep verder zonder al te veel problemen. Vóór zijn vertrek had hij al verkering met Gre. Hoewel hij geen schrijver van drie brieven per week was, stuurde hij toch best wel regelmatig post. Vertelde over zijn zonnige verblijfplaats. Kortom, vanuit het westen verder geen schokkend nieuws.

"Maar toen stond de wereld voor het 22ste Inco toch ineens behoorlijk op zijn kop", vertelt hij verder.

"Plotseling was daar het gerucht dat wij als versterking zo snel mogelijk naar Nieuw-Guinea zouden vertrekken. Nee, we hadden geen idee waar het over ging, waar het lag, wat er aan de hand was. Het leek haast wel een 1 april grap. En dat terwijl ik eigenlijk al volop bezig was met repatten naar Holland. Dat zou immers nog maar een maandje of drie in beslag nemen. Ik was al souvenirs aan het verzamelen voor mijn lief en mijn familie.

Maar in plaats daarvan, stonden we op de kazerne in de sportzaal burgerkleding te passen. Die hadden ze voor ons aangeschaft. Een soort gezamenlijk tenue. Donkere broek en wit overhemd. Daar stond je dan. Met een volle

plunjezak naast je. Klaar voor vertrek. "Inpakken en wegwezen, jullie." Wij zouden naar Nieuw-Guinea vliegen. Maar dat waren, net als voor het 6de infanteriebataljon, vluchten met tussenlandingen in landen waar je niet met Nederlandse militairen mocht komen. Kortom, het moesten geen troepen-transporten worden. Dus ging het op deze manier. We waren zogenaamd burgers.

Maar om nog even aan te geven, hoe snel het allemaal ging. Op 2 april vertrokken we uit Curaçao en op 5 april kwamen we op Biak aan. Amper een weekje nadat we het gehoord hadden, zaten wij er al."

Als Gerrit data wil noemen, pakt hij er een document bij waar zowat elke belangrijk gebeurtenis met datum en zelfs met tijdstip op vermeld staat. Hij hield van de gebeurtenissen in zijn diensttijd een minimaal dagboekje bij. Eigenlijk enkel een paar velletjes papier waar hij met pen zijn aantekeningen op had gemaakt. Later heeft Ton van Eijk, een maat van hem, er waar mogelijk, tijdstippen bij verzameld. Daarvoor vroeg Ton allerlei vaarplannen en vluchtschema's op. Een hele uitzoekerij. Maar zo kon Gerrit zijn handgeschreven velletjes omzetten in een compleet en uniek document. Bij elk verhaal ligt deze lijst dan ook binnen handbereik.

Overigens wil het toeval dat we in deze nieuwsbrief twee verhalen hebben van mannen die na de landingen van Indonesische para's, min of meer hals over kop als versterking naar de Oost werden gestuurd.

Een stoottroeper die de eerste tijd niet eens over tropenkleding kon beschikken. En een marinier die ook amper wist wat hem overkwam terwijl hij al op Biak was geland. En voor allebei werd het een verblijf in een bivak in Kaimana. Een simpele behuizing. Nooit het beetje comfort dat een kazerne tenminste nog te bieden had.

"Nog even over die vluchten naar Biak", vervolgt Gerrit. "Dat was best wel een bijzondere operatie die door de KLM uiteindelijk succesvol werd uitgevoerd.

"Het werd noodgedwongen een route via Lima, Papeete op Tahiti en Noumea op Frans Caledonië. Met daarbij dermate lange trajecten dat ze alleen maar konden worden uitgevoerd dankzij het feit dat de KLM pas sinds kort kon beschikken over DC8 toestellen. De eerste straalverkeersvliegtuigen.

Het traject Lima Papeete was 8000 kilometer. Kun je nagaan. Vandaar dat we maximaal met hooguit zo'n 80 mariniers meekonden. Best riskant allemaal. Op 5 april kwam onze ploeg dus op Biak aan.

Acht dagen later was het andermaal, "Inpakken en wegwezen, jullie."

Naar onze eindbestemming. We werden met een Dakota van de luchtmacht naar Kaimana gebracht. Althans, dat was de bedoeling. Maar vanwege hevige regenval konden we niet landen. Zijn we gewoon weer teruggegaan en de andere dag alsnog naar onze eindbestemming afgevoerd. Toen lukte het wel."

Zoals we al schreven. Niks geen gastvrije kazerne. De verblijfplaats voor de komende maanden werd, zoals Gerrit het noemt, een schuilbivak aan de weg van het vliegveld Uaron naar Kaimana.

Net voorbij de brug over de Ater Tiba. Op een aantal foto's is een indruk te krijgen hoe die weg eruit zag. Amper voor te stellen dat dit de hoofdroute

de brug over de Ater Tiba

vanuit Kaimana naar de strip was. In Holland een weg die hoogstens zou worden opgenomen in het parcours van een autorally. Een landweg vol kuilen en gaten. Op sommige stukken bijna onbegaanbaar.

“Vanuit ons bivak hebben we heel wat patrouilles gelopen”, gaat Gerrit verder. “Op 13 juni werden we per landingsvaartuig naar Sisir 2 gebracht. Daar wemelde het van de para’s. Een paar dagen later weer

terug naar ons schuilbivak. Om vervolgens op weg te gaan naar Moyana. Een kampong achterin de Argoenibaai. Het was de bedoeling dat we vanuit ons basiskamp in Moyana via een omtrekkende beweging de para’s rondom Sisir van achteren konden insluiten. Dit is voor mij altijd de meest heftige patrouille geweest.”

Hij vertelt over de tocht. Eerst met de LCPR, het landingsvaartuig, naar Moyana toe.

“Toen we daar eenmaal waren kwam er een melding dat zich op flinke afstand van Moyana een grote groep para’s in een voedseltuin bevond. Onze opdracht was simpel en duidelijk”, aldus Gerrit. “Vernietig de groep infiltranten door een verrassingsaanval. Wordt het bivak verlaten aangetroffen, achtervolg ze dan en vernietig ze alsnog.

Op 17 juni vertrokken wij ’s morgens met zeven zogenaamde vlerkprauwen in de richting van ons einddoel. Een hele tijd zwom een krokodil met ons mee. Op onze weg stroomopwaarts passeerden wij enorme velden waterlelies met hele mooie bloemen. De prauwen voeren de kali zover mogelijk op, totdat het te smal werd en varen niet meer mogelijk was. We verlieten de boten en vervolgden te voet onze tocht. Er mocht absoluut niets gezegd worden. Inmiddels was de duisternis ingevallen. Je kon al snel geen hand voor ogen meer zien. We kregen opdracht de man voor je vast te houden. Zo hebben we de hele nacht doorgelopen. Nou ja, lopen. Zeg maar, geklauterd. Het was echt een hele zware tocht. Tegen de ochtend bereikten we het para bivak. Het lag in een bocht in de kali. Met een omtrekkende beweging hebben we het bivak volledig ingesloten. Ik bevond me, samen met een brenschutter, op de rechterflank op een heuveltje. Je kon gewoon zien hoe een deel van de para’s nog rustig in hun tampatje lag. De anderen liepen rond in hun pendek. Ze hadden totaal niets in de gaten. Toen we allemaal in positie lagen was het wachten op het sein voor de aanval. Dat was het moment dat een geweergranaat richting bivak werd afgeschoten. De Indonesiërs werden volkomen verrast. Van de 26 para’s, want zoveel waren het er, werden er na een kort vuurgevecht, vijftien gedood. De rest vluchtte, al dan niet gewond, over de kali het oerwoud in. Wij zijn het bivak ingegaan en hebben alles wat van belang was meegenomen. Wapens, munitie en alle andere uitrusting. De gevluchte Indonesiërs hadden bijna niets mee kunnen nemen.

De tocht ging bij daglicht weer terug. Heel wat sneller dan de nacht ervoor. Pas toen zagen we duidelijk hoeveel hindernissen we op de heenweg hadden moeten overwinnen. In de kali lagen de prauwen op ons te wachten. We zijn ingestapt en zijn weer teruggegaan naar Moyana. Daar zijn we nog enige

dagen gebleven. We hebben die dagen nog regelmatig in de omgeving gepatrouilleerd, maar niets meer aangetroffen. Op 27 juni gingen we weer naar onze uitvalsbasis in Kaimana ", besluit Gerrit de heftige actiedagen.

Daarna volgden patrouilles naar kampong Tsjiowa waar ze met een rubberboot (Zodiak) naar toe werden gebracht.

"Ook een bijzondere tocht", herinnert hij zich. "Op een gegeven moment vlogen er vliegtuigen laag over ons heen. We dachten natuurlijk aan onze eigen luchtmacht. Maar toevallig was de radioapparatuur stuk. Onze telegrafist kon zodoende geen verbinding met de vliegtuigen maken. Zou ook moeilijk geweest zijn want we kwamen er al snel achter dat het Indonesische toestellen waren die een nieuwe lading para's kwamen brengen. We zaten

de huisjes in Kladamak

midden in de droppingszone. Begin juli hadden we ook nog een patrouille naar kampong Tangaromi. Daar nam de landmacht het een paar dagen later van ons over. Op 11 juli kwam er een einde aan onze heftige en best wel bewogen tijd in Kaimana. We scheepten in op de Luymes en voeren naar Manokwari. Voor het eerst weer terug in een normale kazerne. Eindelijk lekker slapen op een bed in plaats van snurken op je veldbedje wat we

maanden hadden moeten doen."

In Manokwari kunnen Gerrit en zijn maten een beetje bijkomen. Zeg maar, een beetje aansterken.

"Ja, daar was weer regelmaat. Ik was overigens in die tijd min of meer een amateur fotograaf. Maakte heel veel dia's. Dus ook in Manokwari. Maar op 14 augustus was het voor deze jongen voor de zoveelste keer: "Inpakken en wegwezen, jullie."

Gerrit in het midden

Ik vertrok naar Sorong. Daar werd het trouwens toch niet meer een tijd van patrouille lopen en op ploppers jagen. De overdracht werd getekend en we hadden feitelijk vooral nog een toezichthoudende functie op een goed verloop naar de nieuwe situatie. Wat wel bijzonder was, we kregen in Sorong een prima huisvesting. Niks wonen in een tent en slapen op een veldbed.

We werden ingekwartierd in Klademak. De bungalowwijk van het voormalig BPM personeel. Die hadden allang daarvoor Nieuw-Guinea verlaten. Geëvacueerd. Het einde van mijn Nieuw-Guinea periode naderde. Bijwerken van kleurenschema is dan ook aan de orde

Op 21 september was het: "Repatten !!!" geblazen. Met een DC 8 over de Noord route naar huis. Tussen 120 'gewone' passagiers. Wij zaten met 20 mariniers in het staartgedeelte. En weet je wat het voor mij zo feestelijk maakte? Ik was die dag jarig."

weer thuis in 's-Gravezande

aankomst op Schiphol ontvangen door de hele familie. Gerrit derde van rechts

Een etmaal later sloten Gre, zijn ouders, broers en zussen hem opgelucht in hun armen en om twaalf uur 's middags zag hij eindelijk weer de duinen van 's Gravezande en hoorde hij het ruisen van de zee.

Na twee jaar trouwde hij zijn lief en gingen ze in Hoek van Holland wonen. De tijd van huisje, boompje, beestje was aangebroken. Niet meer denken aan patrouille lopen. Geen last meer van muskieten. Gerrit stond aan de vooravond van zijn maatschappelijke carrière.

"Ik kreeg het advies van: "Joh, ga eens solliciteren bij het Loodswezen. Daar zitten ze altijd verlegen om personeel."

Ik werd aangenomen en had het er vanaf dag een naar mijn zin. Ben er nooit meer weggegaan. Wij vormden het ondersteuningsteam van de loods. Brachten en haalden hem van de schepen die hij binnen moest loodsen de Nieuwe Waterweg op. Ik beleefde mijn veertig dienstjaren en kon op mijn 54ste al met pensioen."

Gre en Gerrit kregen twee dochters, die nog altijd op een steenworp afstand wonen. En werden de trotse grootouders van drie kleinkinderen.

Ze zijn onder meer actief in de weer voor de plaatselijke watersportvereniging. In de garage aan de 's Gravezandseweg staat de boot van Gerrit altijd klaar om even met zijn eigenaar de zee op te gaan. Dan gooit hij aan het eind van de pier zijn anker en zijn hengeltje uit en vangt mooie zoolen zeevis. Hij houdt van zijn bootje en heeft het vaartuig voorzien van de toepasselijke naam "Mijn tweede vrouw."

Gerrit is al jaren medeorganisator van de reünie van het 22 INCO. In de van Ghentkazerne in Rotterdam. Uiteraard bezoekt hij ook de reünie in 't Harde. Verder leeft hij al bijna een kwart eeuw het rustige leventje van een pensionado.

"Inpakken en weggezen", maakt hij niet meer mee.

Dat bepaalt hij voortaan zelf wel.

Het verhaal van Ad Bouterse.

"Ik wil gewoon erkenning, dát is wat ik wil"

door Ed van Tuijl

2

Schagen - Als we het verhaal van Ad Bouterse optekenen, beseffen we maar al te goed dat hij nou niet bepaald met een positief gevoel aan zijn diensttijd terugdenkt.

Traumatische ervaringen liggen daaraan ten grondslag.

Dat begon al toen hij nog in Ermelo aan zijn vooropleiding bezig was. Maar vooral daarna tijdens de periode in Kaimana. Dat is een tijd waar hij met gemengde gevoelens aan terugdenkt. Hij maakte heftige zaken mee. Kreeg na zijn pensionering te maken met een ernstige vorm van PTSS. Maar wat hem tot aan de dag van vandaag nog altijd dwars zit, is het feit dat een draag insigne gewonden, het DIG, niet aan hem werd toegekend.

"Het aantal vermelde traumatische ervaringen dat u heeft ingevuld is in onze ogen niet voldoende om in aanmerking te komen voor het DIG", kreeg hij te horen. Gewoon via een telefoontje van Defensie uit Den Haag. Daarmee was voor hen de kous blijkbaar af.

Voor Ad absoluut niet. "Want", zegt hij, "het is niet dat ik zo nodig dat insigne moet hebben. Het is de erkenning die zo'n toekenning zou betekenen. Dáár gaat het mij om. Ik wil gewoon erkenning, dát is wat ik wil.

Ad Bouterse werd 76 jaar geleden geboren op Noord-Beveland. Als de op een na oudste boerenzoon in een gezin van elf kinderen. Een nuchtere jongen, stevig met zijn voeten in de Zeeuwse klei. Totdat hij zich in Venlo moest melden voor de militaire dienst. Lichting 61-3.

Na twee maanden opleiding als rekrut, ging hij verdere opleidingen volgen. "Ik heb toen ook nog dienst gedraaid in Duitsland, in Hohne. Een legerplaats in de buurt van het bekende Seedorf.

Van daaruit werd ik overgeplaatst naar Ermelo voor een opleiding tot ordonnans. Daar ook werd ik geconfronteerd met een uiterst vervelende ervaring. Mijn moeder was vrij plotseling ernstig ziek geworden. Komen ze me roepen met de mededeling, je moet naar huis. Verder geen informatie. Hadden ze nou maar even gemeld dat ze in het ziekenhuis in Goes lag. Maar nee, een beetje meedenken moest je van de legerleiding niet verwachten. Ik reisde dus naar mijn ouderlijke woning op Noord-Beveland waar ik van mijn broer te horen kreeg dat moeder net in Goes was overleden. Kortom, ik kon geen afscheid meer van haar nemen. Dat heb ik het kader in Ermelo altijd kwalijk genomen. Ook op mijn verzoek om thuis te mogen gaan helpen werd negatief gereageerd. En dat terwijl mijn vader in die periode vanwege een hernia amper kon functioneren."

Begin 1962 gingen de geruchten al rond. Er zouden meer legeronderdelen naar Nieuw-Guinea moeten vertrekken. In april werd definitief bekend dat hiervoor het 41ste Bataljon Stoottroepen was aangewezen.

Ad Bouterse: "Ik kan me niet voorstellen dat er ooit een slechtere voorbereiding op een ingrijpende gebeurtenis als deze is geweest. We wisten amper waar Nieuw-Guinea lag. Wat voor een land het was. Wat we daar aan zouden

Op de foto poseert Ad direct na aankomst met de Waterman met een Papoea. Toen nog niet eens in tropenkleiding

treffen. Tropenopleiding, nooit van gehoord en ook nooit gekregen. Tropenuitrusting, vergeet het maar. Het was, hup inschepen op de Waterman. En op 4 mei op weg naar Willemstad op Curaçao en van daaruit verder naar dat grote eiland aan de andere kant van de wereld.

Ik zat bij de Bravo compagnie. Met als leidinggevend Eerste Luitenant van der Steur, gevormd via de KMA en de commandant Kapitein Van Driel. In Indië gehard in het KNIL en zich via die weg opgewerkt tot kapitein. Ik durf rustig te stellen dat we het met die twee niet hadden getroffen.

Tijdens de reis kreeg ik al een idee hoe de officieren over ploppers dachten. Men verkondigde zonder blikken of blozen dat het geen mensen waren en dat we ze in feite gewoon moesten gaan afschieten."

Bouterse vertelt hoe hij met een aantal maten in een Dakota van de luchtmacht naar Kaimana werd gebracht.

"Daar kregen we op de strip onze munitie uitgereikt. De Bravo compagnie werd eigenlijk meteen naar de kampong Sisir 1 gedirigeerd om daar een bivak in te richten. In de buurt had je nog een kampong genaamd Sisir II. Het gebied rond deze kampongs bleek een favoriet droppingsterrein van de para's te zijn. Met andere woorden, we zaten vanaf dag één midden in de shit. We vielen zogezegd met onze neus in de boter. Als je vraagt wat ik in die maanden gedaan heb, dan zeg ik, voor mijn gevoel alleen maar patrouille gelopen. Langs de hele strook van Sisir tot Kokanau.

de schamele huisvesting van de Bravo compagnie

Ons onderkomen was natuurlijk belabberd. Niks geen fatsoenlijke kazerne. Eenvoudige hutjes die je min of meer zelf bewoonbaar moest maken.

Onze bewapening was ook al niet om over naar huis te schrijven. Maar ik had al snel de beschikking over een automatisch wapen. Van Luitenant Van der Steur gekregen. Die had dit wapen op de ploppers buitgemaakt. Ach, er kon veel in die tijd. Echte fanatieke sturing vanuit het kader was er niet. We deden van alles. Boobytraps plaatsen. Het mocht niet maar we deden het toch”

Vertellend over zijn verblijf in Sisir komt onvermijdelijk het bombardement met brisantbommen ter sprake. Ad valt even in gedachten stil, alsof hij moest verzamelen om erover te beginnen. Hij zucht een paar keer, herpakt zich en steekt dan van wal.

“Vlak voor de wapenstilstand daalde nog een golf para’s neer achter Sisir II. Onze kapitein liet brisantbommen afschieten. Je kent dat wel. Eerst verder weg achter de kampong en dan het vuur gericht naar voren verleggen. Zodat je de para’s min of meer dwingt dat ze naar je toe moeten komen. Daarbij is een aantal ploppers inderdaad gesneuveld. Een van de gebeurtenissen die nooit meer uit mijn geheugen zijn weg te krassen, speelde zich de dag na deze beschietingen af. Ik moest met de kapitein het gebied in. Zeg maar een soort verkenning. Ik rook niet alleen een brandlucht, maar duidelijk ook de lijkenlucht die daar hing. Ik heb er een aantal dode para’s zien liggen.”

Para's die zich overgaven

In een speciaal door de Stoottroepers uitgegeven boekwerkje staat te lezen hoe de Bravo compagnie tot aan de soevereiniteitsoverdracht op Sisir bleef ter bescherming van de kampongs en voor controle van de legering van de Indiërs die tevoorschijn kwamen. Kapitein Van Driel speelde voor tolk bij besprekingen tussen Uno-officieren, Papoea's en parachutisten. Op tien september namen de Papoea's droevig afscheid van de Bravo compagnie die vanuit Sisir voor de enige en laatste maal over land terugkeerde naar Kaimana.

Een voettocht, aldus het boek, waar ze nu nog spijt van hebben. Het boekje verhaalt ook over korporaal Derks van de Alfa compagnie. De enige stoottroeper die tijdens een vuurcontact, op 9 augustus, sneuvelde. En over luitenant Moonen die wel erg veel geluk had. Tijdens een rustpauze op een patrouille ontdekte hij dat de pukkel met daarin zijn kompas, door een vijandige kogel was doorboord. Waarschijnlijk was de kogel op dat kompas

afgeketst.

"We zijn", vertelt Ad verder, "thuisgevaan met de Seven Seas. Na een lange afwezigheid kwam ik weer terug op Noord-Beveland. Mijn eiland was een schiereiland geworden. De sfeer was veranderd. Toen mijn vader me voor het eerst zag, riep hij: "Ad, wat zie je d'r uit." Ik was inderdaad behoorlijk afgevallen.

"En nu snel weer aan het werk", was zijn advies. Net als al die andere jongens, kon ook ik mijn verhaal niet echt kwijt.

Gelukkig leerde ik in 1963 Nel, mijn latere vrouw kennen. Bij haar ouders thuis was het een warm nest. Daar voelde ik me prettig. De moeder van Nel begreep me en toonde belangstelling voor mijn verhalen. Kortom, daar kon ik mijn ei kwijt."

Alle Nieuw-Guinea-gangers gingen het burgerleven weer in. Ook Ad Bouterse moest zijn maatschappelijke carrière gaan opstarten. Hij solliciteert bij de postkantoren en kan aan de slag als postbesteller in Haarlem. Zo komen hij en zijn vrouw in Noord-Holland terecht. Bij de post werkt Ad zich via allerlei aanvullende studies op tot steeds hogere functies. Zo is hij, namens zijn werkgever onder meer zeven jaar lang vertegenwoordigd als vakbond bestuurder. Opkomen voor het personeel wordt een tweede aard. Ook later als hij als manager verantwoordelijk wordt voor het samenvoegen van meerdere kleinere postkantoren tot grotere eenheden.

"Bij mij stond daarbij het welzijn en belang van de medewerkers op plaats een."

Ze krijgen drie kinderen. Twee dochters en een zoon. En worden de trotse opa en oma van zes kleinkinderen. Ad is actief voor veteranenorganisaties. Onder meer in zijn woonplaats Schagen. Is ook jarenlang medebestuurder van onze vereniging. Hij was 15 jaar voorzitter van de sociale commissie, die nu is opgeheven.

En hij zit in het hoofdbestuur van de bond van Oud Stoottroepers en Stoottroepers.

Hij gaat, samen met zijn vrouw, in 1993 voor het eerst terug naar Kaimana. Kon haar de actiegebieden laten zien. Maar wat meer zegt, beide raakten betrokken bij het ondersteunen van Papoea projecten. Een vermogen werd eraan besteed. Maar ze deden het vol overtuiging.

"Als we die dankbare smoeltjes van die kinderen zagen, dan smolten we meteen."

De volgende reis werd geboekt in 1996. Toen gingen ook zijn oudste dochter en schoonzoon mee.

In 2003 volgde een trip, samen met Jan van Gils. En er waren terugreizen in 2005, 2007, 2011. Toen volgde die reis in 2013.

Een dramatische reis die hem nog altijd van dag tot dag is bijgebleven.

"Nel tobde wat met haar gezondheid maar ze wilde uiteraard beslist mee.

Voor de zekerheid had ze zich voor vertrek in het ziekenhuis laten onderzoeken. Gelukkig kreeg ze groen licht en konden we, met nog enkele anderen, de reis gaan maken. Maar op de terugreis, we waren al in Jakarta, werd ze zó ziek dat opname in een ziekenhuis noodzakelijk was.

Wat ik vanaf die dag allemaal heb meegemaakt is met geen pen te beschrijven.

Ineens zat je in de mallemlen van dingen regelen met verzekeringsmaatschappijen en de alarmcentrale van de ANWB in Nederland. Met de Nederlandse ambassade in Jakarta. Kortom, de hele hectiek er omheen.

Al moet ik zeggen dat die instanties me fantastisch hebben geholpen. Niks dan goeds daarover."

Ad vertelt verder over het verloop van het ziektebeeld van zijn vrouw. Hoe uiteindelijk werd besloten dat een terugreis naar Nederland met een vliegtuig met aangepaste voorzieningen het beste zou zijn. Eerst vanuit Indonesië naar Thailand en in Bangkok overstappen in een toestel van Lufthansa.

Maar na de landing in Bangkok kreeg hij te horen dat zijn vrouw overleden was.

Dat Nel voor heel veel mensen ook heel veel heeft betekend, bleek tijdens de begrafenisdienst.

Ad: "Er was in de kerk plaats voor zeshonderd mensen. Ik denk dat een even groot aantal buiten de dienst heeft moeten volgen. Zo'n massale belangstelling, daar hadden ik en onze kinderen niet op gerekend. Maar het maakte ons wel héél trots. Dit verdiende zij. Zoals een van de jongens tegen me zei. "Ze was gewoon de moeder van de veteranen."

In 2016 ging Ad weer terug met Rinus Sandifort. En dit jaar staat er andermaal een reis op het programma.

Tot slot nog even terug naar het moment dat hij met pensioen ging. Hij had veertig dienstjaren keihard gewerkt. Nu was er meer tijd om na te denken. Kwam Nieuw-Guinea in alle hevigheid opborrelen. Kreeg hij alle kenmerkende verschijnselen van PTSS. Het was Nel die hem steeds weer opving. Begrip toonde. Hem probeerde te helpen voor zover dat mogelijk was. Hij kwam bij de psychiater. Nel ging mee. Natuurlijk leerde hij om er beter mee om te gaan. Maar weg ging het niet en is het nog steeds niet. Daarom mist hij die steun van zijn vrouw sinds haar overlijden zo enorm. Nog elke dag. Wellicht had een stukje erkenning daar verbetering in kunnen brengen. Maar die laatste afwijzing was de bekende druppel. Hij heeft het de figuren die in de beoordelingscommissie zitten ook op niet mis te verstane wijze duidelijk gemaakt.

"Die ploppers zitten in mijn hoofd. Die krijg ik er niet uit. Daarom vind ik zo'n telefonische reactie volkomen onbegrijpelijk. Niet voor te stellen. Jullie houden die DIG maar of toch niet. Dit is misschien wel het laatste wat ik hierover wil zeggen."

Bladeren

Doorgeven van vrijheid

Gisteravond (3 mei) waren wij bij het herdenkingsconcert het Requiem van de Italiaanse componist Cherubini, uitgevoerd door de Nederlandse Bach Academie. Het was een indrukwekkende uitvoering door koor- en orkestleden, waarin de gevallen werden herdacht en voor hun rust en erbarmen van de Heer werd gebeden. In de dagen rond 4 en 5 mei is er meer dan

4

gewone aandacht voor herdenken. Het herdenken van de gevallen en het vieren van de vrijheid waarin wij nu leven. "Geef vrijheid door" door goed in vrijheid te kiezen op de 23-ste mei. Kies voor mensen die ons verbinden.

Het is een bekend gezegde "wat je niet hebt kun je niet doorgeven". M.a.w. als je de vrijheid door wilt geven moet je wel de vrijheid zien en voelen. "Voor vrijheid heb je veiligheid nodig", zegt een jongeman uit de hel van Aleppo. "Als je vrij bent, kun je zijn wie je maar wilt" zegt mevrouw Uwiman-Klaver ontkomen aan de genocide in Rwanda. Mevrouw Golic gevlucht uit Bosnië zegt; "Tussen vrijheid en oorlog bestaat in feite maar een dunne lijn". Het zijn allemaal uitspraken waar ik me in kan vinden, maar de laatste is een waarschuwing en een opdracht aan ons allen. We roepen gemakkelijk "dit mag nooit weer gebeuren", hebben we wel nagedacht hoe konden situaties ontstaan?

Wij en de volgende generaties dragen verantwoordelijkheid voor het in stand houden van een vrije, democratische rechtstaat. Een samenleving doorgeven waar je vrijheid van meningsuiting hebt met respect voor de medemens. Vanuit de vrijheid van nu kijken wij terug op de onvrijheid van de jaren 1940-1945. Wie nam bezit van onze vrijheid? Welke gedachte zat in de hoofden van de machthebbers van toen? Welke gedachte had de Nederlandse politiek en Legeraanvoerder over het vrij willen zijn van de Indonesiërs, vertolkt door Soekarno? Er is inderdaad een dunne scheidslijn tussen vrijheid en oorlog. Het is bovendien nog knap lastig om de vrede ook in kleine kring te behouden. Mijn uitgangspunt wordt gevoed door liefde en erbarmen want het lot van mensen mag ons nooit onverschillig laten.

Dr. Edith Eger, (voormalig Hongarije, 1927, nu Amerikaanse) schrijfster van o.a. "De keuze- leven in vrijheid". Zij vertelt op indringende manier hoe ze in een flits afscheid nam van haar vader en moeder in Auschwitz en later moest dansen voor dr. Mengele en als beloning een stuk brood kreeg toegeworpen. Zij zegt 'God was bij mij en ja God was er ook toen mijn vader en moeder werden vergast. Geloof me, ik heb mijn vuist naar de hemel gebald, maar één ding is zeker: God heeft mijn ouders niet vergast. Mensen met zieke gedachten in hun hoofd hebben het gedaan. Niemand wordt geboren om te haten. Ik koos voor de liefde, in plaats van haat. Het is de liefde die me heeft gered". Dit is geen kalverliefde, maar de liefde waar je de goedheid van elk mens leert zien. Dan wordt het een warme samenleving waarin we ons thuis voelen waar geen plek is voor de koude onverschilligheid.

Goed onderwijs is van groot belang. We moeten onze kinderen niet brainwashed, niet vertellen wat ze moeten denken maar juist hóe ze moeten denken. Geef vrijheid door met de liefde van het grote gebod.

G. van Berkum.

Reünie met een feestelijk tintje

door Ed van Tuijl

't Harde - Eigenlijk was er van tevoren niet zo bij stilgestaan. Maar de reünie die op woensdag 10 en donderdag 11 april in de Tonnetkazerne in 't Harde werd gehouden had een zilveren randje. Precies 40 jaar geleden, op 15 september 1979 werd in Breda namelijk de eerste bijeenkomst van Nieuw-Guinea gangers gehouden. In de Trip van Zoudlandtkazerne.

Op beide dagen van deze jubileumuitvoering memoreerde voorzitter Rinus Leijs het feit in zijn openingstoespraak. En uitgerekend in diezelfde toespraak werd voor het eerst gesproken over de wenselijkheid om de tweedaagse reünie voortaan op één dag te laten plaatsvinden. "Maar het komend jaar nog niet", aldus de voorzitter. "Dan wordt hij nog gehouden op twee dagen. En wel op woensdag 22 en donderdag 23 april. Dan bekijken we nog een keer of er andermaal minder deelnemers zijn. Zo ja, dan zullen we onze reünie vanaf 2021 op één dag gaan houden.

Ach, de terugloop van deelnemers ligt voor de hand. Een kwestie van de tand des tijds. We worden ouder. Zo hadden we het afgelopen verenigingsjaar te maken met het gegeven dat 90 leden onze reünie niet meer konden bezoeken. 41 leden kwamen te overlijden en 49 leden gaven aan vanwege fysieke problemen niet meer naar 't Harde te kunnen komen.

Overigens hebben we nog altijd niet te klagen over de totale belangstelling. Op de eerste dag hebben we 310 deelnemers en voor dag twee zijn dat er 172. Maar we zitten nu rondom de grens van 500 deelnemers. En dat is toch de richtlijn om te overwegen naar één dag toe te gaan."

Opvallend was overigens dat het betreden van de Tonnetkazerne minder makkelijk ging dan in voorgaande jaren. We hadden ineens te maken met veiligheidsmaatregelen. Aan de poort werd gekeken of iedereen wel op de lijst van deelnemers stond. En bij binnenkomst van de zaal moest een batch worden opgespeld die aangaf dat men een reüniebezoeker was. Kortom, dat was even wennen.

Maar goed, hoe het ook zij. De twee bijeenkomsten werden weer gekenmerkt door de gezellig sfeer. De verhalen van toen werden nog maar weer eens verteld. De droge kelen die daardoor ontstonden werden regelmatig vochtig gehouden.

En geloof het of niet. Ook dit keer ontdekten we nieuwelingen. Al was het in dit geval May Rietjens uit Weert, die nou wel eens mee wilde naar de bijeenkomst waar manlief Theo al sinds jaar en dag naar toe gaat. "En ik vermaak me tot nu toe best," zo vertelde ze.

Na de blauwe hap werd in de middag het optreden verzorgd door Sgt. Wilson. Met hun muziek uit de jaren veertig en vijftig ook nu weer een geslaagd optreden. De besnorde sergeant heeft al vaak onze reünie muzikaal opgeluisterd. Samen met zijn drie zangeressen. Die wisselen nog wel eens van samenstelling. Maar zingen kunnen ze. Het blijft een professionele groep waar je graag naar luistert. Op de tweede dag begroette voorzitter Leijs de mariniers, marinepersoneel en jongens van de landmachtonderdelen niet behorend tot het 6de infanteriebataljon.

Op dag een was erelid Henk Willemsen van de partij terwijl het andere erelid, Adrie Poortvliet samen met zijn vrouw Nel op beide dagen naar 't Harde was afgereisd. Het Zeeuwse echtpaar heeft er altijd zichtbaar plezier in. En verricht in de vorm van het verkopen van loten ook nog hand en spandiensten.

"Weet je dat ik vanaf 1979 maar één reünie heb moeten overslaan. Toen had ik wat problemen met m'n rikketik", vertelt Adrie als we even met hem terugblikken op die aller-erste uitvoering. Dat doen we buiten op een plekje uit de wind en in de zon. Waar Nel even van haar sigaretje geniet en Adrie een pijpje opsteekt.

"Ik las toentertijd een advertentie in de krant van Toon Dielemans waarin de reünie werd aangekondigd", vervolgt Adrie. "Ik vond het schitterend en heb me meteen aangemeld. Overigens is het niet zo dat we vandaag de veertigste bijeenkomst hebben. Want in de beginjaren hielden we de reünie eens in de twee jaar."

Naar aanleiding van die allereerste werd een krantje uitgegeven. Nog maar negentien jaar na terugkomst hadden de mannen die in de plaatsen Sorong, Kaimana, Fak Fak en Merauke de mariniers kwamen aflossen, dus al hun eerste reünie. Het verhaal begint met een dankwoord aan Henk Willemsen en Toon Dieleman alsmede aan hun echtgenotes voor het vele werk dat ze hadden gedaan om deze bijeenkomst tot een succes te maken.

De groep die vanuit de Saksen Weiman kazerne in Arnhem het 6de Infanteriebataljon vormde. De reis ging met de 'Grote Beer' al werd die aanvankelijk nog wel eens uitgesteld. Maar op 30 september was de grote dag dan toch aangebroken. Ze kozen het ruime sop.

Eerst naar de West. Naar Willemstad. Daarna door het Panamakanaal.

"Van Panama naar de Hawaii eilanden was 9490 mijl", schrijft de reünie organisatie in het blad. "In Honolulu gingen we verkleed als burger de wal op. We maakten een rondrit over het schitterende eiland en dachten dat alle vrouwen in hun nachtgewaad op straat liepen. Sterker nog, dat deden ze ook. De zendingen die de eerste kleding hadden ingevoerd hadden inderdaad nachtpijponnen meegebracht. Maar goed, de palmen waren mooi en de dollars liepen als zand door onze vingers."

Op 8 november werd het eerste detachement in Sorong afgezet.

"Vanavond", zo besluit het artikel van de organisatie, "is één ding zeker. Er worden weer sterke verhalen verteld. De foto's worden weer voor de dag gehaald en Nederlands Nieuw-Guinea zal weer een stukje van ons worden."

Wat dat laatste betreft is er op die tiende en elfde april in de Tonnetkazerne eigenlijk nog niks veranderd. Ook na veertig jaar zijn we, zo bleek in 't Harde, nog altijd niet uitverteld.

Vandaar maar eens een variant op het gedicht van Leo Vroman.

Kom vandaag weer met verhalen
Hoe de guerrilla is verdwenen
En vertel ze honderd malen
Alle malen zal ik wenen.

Bevrijdingsfestival 5 mei Wageningen

Door Jaap van Hensbergen

Ook dit jaar werd de bevrijding weer uitbundig gevierd. Wageningen is vanouds het middelpunt van deze viering. Dat de overgave van de Duitsers in 1945 in hotel de Wereld werd getekend is alom bekend. Omdat erg heel veel verslag wordt gedaan over deze dag in de media is er de laatste jaren in onze nieuwsbrief weinig aandacht aan gegeven. Dit jaar vestigen we weer de aandacht op ons detachement van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 dat nog steeds ieder jaar acte de présence geeft bij het defilé.

Rond het middaguur werd het Bevrijdingsvuur ontstoken door Kenneth Mayhew (enig nog in leven zijnde drager van de Militaire Willemsorde, uit WO II) samen met dj Sam Feldt.

In de middag van de vijfde mei start het defilé. Hieraan nemen deel ongeveer 1500 oud-strijders met onder hen oude en jonge veteranen, actief dienende militairen en veel oude voertuigen. Dit defilé is een begrip in het land en trekt duizenden bezoekers naar Wageningen. Onder de deelnemers zijn onze en internationale bevrijders en hun erfopvolgers, nationale en internationale veteranen uit latere oorlogen en missies en Nederlandse militairen van marine, land- en luchtmacht

die zich nog dagelijks inzetten voor onze vrijheid. Maar de nadruk ligt nog steeds op het herdenken van de bevrijding van WO II in 1945.

Op de bijgaande foto is een deel van ons detachement te zien. Over de andere foto is nog iets bijzonders te melden. Ons lid Bram Meurs, waarover u in de vorige nieuwsbrief het een en ander heeft kunnen lezen, had geregeld om in het defilé mee te kunnen rijden in de DODGE (bouwjaar 1942) van Rein Peters bestuurd door de dochter Anke Peters. Bij het defileerpunt stapte tot verbazing van Bram, Mr Pieter van Vollenhoven en een Marine officier in. De Dodge reed ook direct achter ons detachement.

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven. Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIJTE NODIG?

Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL

Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45

AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Alle ECHOS Homes zijn Veteranenontmoetingscentra

ECHOS Homes zijn van oudsher unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

- ☆ ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen (ca. 150 personen) accommoderen.
- ☆ Met onderstaande contactpersonen kunt u uw wensen bespreken.
- ☆ ECHOS Homes hebben de status 'militaire accommodatie'. Wij kunnen al uw activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd, direct voor u declareren.

ECHOS Home 'de Schakel'

Leuvenumseweg 68, 3852 AS Ermelo

gastvrouw: Marieke Potappel

tel. 0341 - 552 830

ECHOS Home 'de Landing'

Deelenseweg 28, 6816 TS Schaarsbergen

gastheer: David Mammen

tel. 026 - 44 30 487

ECHOS Home 'de Vrijheid'

Eindhovenensedijk 33, 5688 GN Oirschot

gastheer: Roel Willemsen

tel. 040 - 29 04 515

ECHOS Home 'het Bakken'

Johannes Postweg 5, 7973 JB Darp (Havelte)

gastheer: Han Mennink

tel. 0521 - 341 297

ECHOS Home 'het Anker'

Toepad 110, 3063 NJ Rotterdam

gastheer: Ad Muilwijk

tel. 010 - 24 299 10

ECHOS Home 'de Eendracht'

Schapendijkje 8, 1782 TD Den Helder

gastheer: Han Mennink

tel. 0223 - 655 066

ECHOS Home 'Baan Zulu'

Otterloseweg 12-A, 6732 BS Harskamp

gastheer: Aart Werkman

tel. 0318 - 453 060

ECHOS-Homes zijn laagdrempelige, toegankelijke en herkenbare ontmoetingscentra met een regionale inloop- en huiskamerfunctie voor militairen, veteranen en hun thuisfront. Daarnaast zijn ECHOS-Homes vanuit hun aard en ligging ideale meeting points voor militairen en burgers, de krijgsmacht en de samenleving. U kunt bij ons terecht voor uw vergadering, lunch of diner. Ook voor een (flo-) receptie of feest bent u bij ons aan het goede adres.

www.echos.nl

Van het bestuur

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

B.J. van Doorn

Kamerik

25 februari 2019

Welkom aan onze nieuwe leden

L. Deckers
J. Dortmund
J.G. Rodijk
A.A. Korwa

Roermond
Zwijndrecht
s'-Graveland
Nieuwegein

donderdag 26 september 2019

Jaarlijkse herdenking van de Papoea strijders.

Landgoed Bronbeek te Arnhem.

De plechtigheid kunt u bijwonen. Wij vragen u om
aanmelding vóór 24 augustus als u hierbij wilt zijn.
Na uw aanmelding krijgt u tijdig verdere informatie.

info@vnnngm.nl of hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Nederlandse veteranen dag 2019

Voor informatie raadpleeg de website

Reünie Vereniging Nederlands Nieuw – Guinea Militairen 2020

Woensdag 22 april
Donderdag 23 april

Van de redactie

Er bereiken het bestuur en de redactie soms vragen of er aandacht gegeven kan worden aan een plaatselijke herdenking. We hanteren hierbij het uitgangspunt dat een dergelijke herdenking dan wel direct te maken moet hebben met voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Ook zijn deze gebeurtenissen in tijd vaak moeilijk te rijmen met de data waarop de nieuwsbrief bij u op de mat valt. Of het is ver na de gebeurtenis of veel te ver ervoor dat we er aandacht aan kunnen besteden. Toch willen we proberen hier iets meer aan te doen. Herdenkingen zijn ook vaak gepland op regelmatig terugkerende tijdstippen per jaar. We willen proberen om permanent in onze nieuwsbrief een lijst te publiceren (die we dan steeds herhalen) van dergelijke herdenkingen. Wilt u ook een dergelijke vermelding in deze lijst dan gaan we dit ter hand nemen. Mail uw belangstelling hiervoor aan de redactie per mail op het adres hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl of info@vnngm.nl

Wel willen we in deze nieuwsbrief aandacht geven aan een we heel bijzonder manier waarop een herdenking plaats vindt in de gemeente Hoeksche Waard. We plaatsen hiervoor de tekst van de brief die ons lid de heer de R. de Groot uit Numansdorp ontving:

Beste meneer R. de Groot

Op zaterdag 4 mei 2019 herdenken we op de algemene begraafplaats aan de Hallinxweg in Numansdorp allen die sinds het uitbreken van WOII zijn omgekomen in oorlogssituaties en bij vredesoperaties. Mede als eerbetoon aan de nog in leven zijnde oud-Indiëstrijders die indertijd vanuit Klaaswaal en Numansdorp zijn uitgezonden wordt ieder jaar een krans gelegd bij het algemeen herdenkingsmonument waarop alle namen staan van degenen uit de dorpen Klaaswaal en Numansdorp die in het buitenland bij oorlogsgeweld om het leven zijn gekomen. In dit monument zijn de namen gegraveerd van de mannen die zijn omgekomen in de strijd om Nederlands-Indië. Wij aastellen het zeer op prijs als u als Nederlands Nieuw Guinea veteraan samen met de heer P.J. Lafranca deze krans wilt leggen. Daarom nodigen wij u persoonlijk uit om deze plechtigheid op zaterdag 4 mei tussen 19.45 uur en 20.20 uur bij te wonen.

*Met vriendelijke groet,
De burgemeester, G. Veldhuijzen*

rechts Paul Lafranca
links Rein de Groot

Handleiding downloaden foto's reünie

Ga op internet naar www.vnngm.nl

Klik op 'Foto's'
Klik op de reüniedag naar keuze

Kies een foto die u wilt downloaden
(opslaan) en klik hierop

Rechtsbovenin de foto ziet u een
aantal tekens (de opmaak hiervan
kan per computer verschillen..)

Via het download-teken en de vertica-
le stippen kunt u de foto downloaden
naar uw eigen computer. Let wel even
op in welke map de foto terecht komt!

WORD VRIEND

Wordt (gratis) vriend van het Vfonds

Jaarlijks maakt het vfonds ruim tweehonderd bijzondere of vernieuwende initiatieven mogelijk binnen het thema VREDE en VRIJHEID.

Sinds de oprichting zet het fonds zich in voor erkenning en waardering van veteranen en geüniformeerden.

Daarnaast blijven ze mensen stimuleren zich in te zetten voor vrede, democratie en internationale rechtsorde. Om slachtoffers van oorlogen en vredesmissies te herdenken maar ook door de bevrijding, vrijheid en vrede te vieren, ondersteunen zij o.a. de 14 nationale bevrijdingsfestivals, oorlogs- en verzetsmusea en herinneringscentra. Daarnaast investeren zij continu in innovatieve onderwijs- en jongerenprojecten rondom vrede en democratie. Het Vfonds zoekt vrienden.

Vrienden die Vrede en Vrijheid ook belangrijk vinden. Vrienden die geïnteresseerd zijn in de projecten die het Vfonds ondersteunt en die dat graag willen delen met hun familie en bekenden. Want samen maken wij vrede mogelijk.

Vind jij Vrede en Vrijheid ook belangrijk? En vind jij de projecten die wij ondersteunen interessant?

Word dan vandaag nog (gratis) vriend van het fonds!

Schrijf je in via de website www.vfonds.nl/word-vriend/ of als het omgaan met de computer wat moeilijk is bel het Vfonds 073-6139100 zodat zij jou meteen inschrijven.

Redactie

Geef jij Vrede als geschenk?

Vrede is nooit af, daar moet je aan blijven werken. Daarom investeert het vfonds in vrede.

Met vrijheidslezingen, theatervoorstellingen, musea en de Nationale dodenherdenking op 4 mei en de bevrijdingsfestivals op 5 mei.

We investeren in onderwijsprogramma's en leren jongeren debatteren met respect voor elkaar en voor elkaars verschillen. Voor een toekomst met elkaar in vrede en vrijheid.

Geef jezelf een bijzonder cadeau: word vriend van het vfonds!

Het is gratis en je ontvangt aanbiedingen van musea of andere projecten die het vfonds ondersteunt. Deel onze vriendschap met je (klein)kinderen of vrienden en werk zo mee aan vrede.

Want vrede is niet vanzelfsprekend.

Vraag je gratis vriendenpas aan op www.vfonds.nl

Mede mogelijk gemaakt door

BankGiroLoterij
CULTUUR MAAKT JE RIJK

Commissie Sociale Zorg
Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Sobats,

Op de bestuursvergadering van 4 oktober 2018 is door het bestuur de opzet en wijze van taakuitvoering van de sociale commissie besproken.

Met ingang van 1 januari 2019 is de **coördinator/contactpersoon voor de meldingen met een sociaal-maatschappelijk karakter** onze penningmeester:

Jaap van Hensbergen, bereikbaar op 06-53199548,
mail hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Indien de penningmeester niet bereikbaar is kunt U zich wenden tot onze secretaris Cor Drost bereikbaar op 075-6160779 of 06-22332531 mail c.drost15@kpnplanet.nl

Natuurlijk kunt u een beroep blijven doen op de bij u bekende contactpersonen

Algemeen	Ad Bouterse	0224-215621	ad.bouterse@hetnet.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers	0517-413516	p.beers@home.nl
Drenthe	Gorrit van Berkum	0516-850186	gtvberkum@quicknet.nl
Overijssel	Wouter Wanrooy	0570-543072	woutwanrooy@concepts.nl
Zeeland	Adrie Poortvliet	0118-463259	adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord-Brabant	Jan Wouters	073-6212997	ja.wouters@planet.nl

Rinus Leijs
Voorzitter VNNGM

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Merapi maakt reizen naar het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea weer gemakkelijk!

Merapi Tour & Travel is dé Indonesië specialist en biedt onder andere reismogelijkheden naar Papua. Enkele keren per jaar organiseren we groepsreizen naar o.m. Biak, Jayapura en de Baliemvallei, maar het hele jaar door kunt u bij ons terecht voor individuele reizen. Op verzoek stellen wij ook graag reizen samen voor kleinere groepen.

Merapi Tour & Travel

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999

www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl

